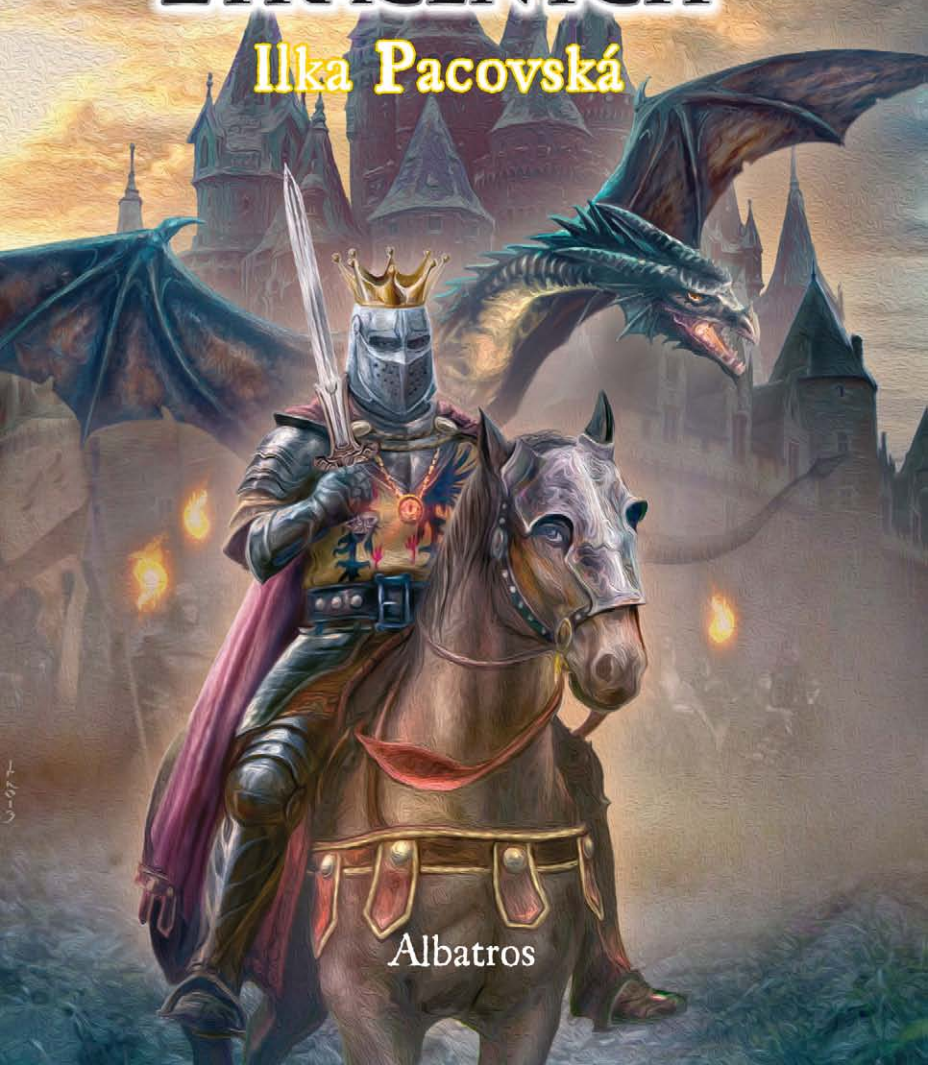

PRŮVODCE ZTRACENÝCH

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

PRŮVODCE ZTRACENÝCH

Průvodce ztracených

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho

© Ilka Pacovská, 2014

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2014

ISBN 978-80-00-03425-6

Zasvěcení Sama a Toma

Sam prošel bránou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná nejhezčími a nejzajímavějšími bránami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale neuspěl. Pochopil, že musí najít správnou bránu, která je určena právě pro něj. Začal zkoušet každou, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a nejasně před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých, částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázně

vou úctu a přemýšlel, zda svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a rozhlédl se. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu neviděl. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že tohle je opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvalu a vstoupil. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel nejúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se mísil se šuměním padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Při rozhodování mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli usnadním tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí až k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam předpokládal, že vcházejí do jeskyně, ale mylil se. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou se chvěl obraz divokého světa plného kamení, popela, neduživých rostlin a zahnívajících zbytků. Z pohledu na něj se mu udělalo nevolno. Jenže uprostřed obrazu se vynořily postavy Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel

k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do šedého odporného světa se mu nechtělo. Najednou Tom uklouzl, upadl a vykřikl. Sam se rozběhl, aby mu pomohl. Podal bratroví ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si jako ve snu. Jeho ruka, kterou podpíral Toma, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,“ řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách ji lemovaly brány do rozličných světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý a popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil – dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost byla tak silná, že se rozhodl vejít. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Přes mlhu nedohlédl ani pod nohy. Udělal dva kroky dopředu, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom zjistil, že stojí na sněhu.

„Polet se mnou,“ řekla.

„Neumím létat,“ namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Protentokrát ti pomohu.“

Ucítil, že se mění, a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a křídla tě vynesou vzhůru.“

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvilí letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se rozprostíral zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se vrátil do své podoby.

„Pověz mi,“ oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody, nebo vzduchu a ohně?“

„Nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby záleželo pouze na tobě a nemusel by ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, potom se zarazil a dodal, „ale nejlépe kvůli něčemu užitečnému. Cestovat bez cíle by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, což nebývá obvyklá volba.“

„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná bych ti mohla věnovat i malý dárek.“

„Není třeba, stačí mi rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípla ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla.

„Dobrý let,“ zakejhal na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvilce zmizela za lesem. Polekal se, že zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází, a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem pořád spolu. Akorát teď ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci, aby sis v duchu představil, že s tebou není. Stačí úplně krátká představa...“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ řekl a otřel si zpoceně ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě poznamenal jednorožec. „A co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale budoucnost je daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A bude-li mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Půjdu s ním kamkoliv.“

Jednorožec nerozhodně potrásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si,“ řekl Tomovi, „zavezu tě na jedno zvláštní místo.“

Zastavili uprostřed skal. Tom sestoupil a jediné, co se tu nabízelo, byla úzká temná průrva ve skále.

„Běž se podívat,“ vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl dovnitř a dolezl až do jeskyně. Chvilku trvalo, než si zvykl na šero. Před ním se cosi pohybovalo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce, a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,“ oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.“

„To jste byla vy? Jako husa?“

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses zatím s žádnou harpyjí nesetkal.“

Tom se částečně uklidnil. Teď už mu podivný tvor nepři-
padal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?“ zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„Celkem to jde,“ nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je hezčí prostředí.“

„A co takhle?“ naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamanty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! Tohle je mnohem lepší,“ odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,“ přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,“ řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli,“ spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila vlhká mlha.

„Projdi až na konec,“ řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,“ ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skálami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se soustředil, málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...“

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípla mě,“ odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?“ podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?“ nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.“

„Měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,“ ohrnula opovržlivě ret siréna, „není myslím dobrý nápad.“

„A proč ne?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnílo-
bou a mohou tě zabít i svým hlasem. Jejich magie má pa-
chuť temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už
jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je
vlastně jen velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe,
svá přání, svou magii, svůj osud...“

„Vy tady víte, co se stane a co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží
a občas zase spojují. Trochu dokážeme odhadnout, co
se může stát. Na křižovatkách však záleží na vaší volbě,
kam vás osud ponese dál. Na takovém místě svým jedná-
ním sami určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují
dokonce i skryté křižovatky, ty se objeví nečekaně půso-
bením shody okolností. V takovém případě je velice těžké
předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nej-
bližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila
ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu sklá-
dající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek
o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně.
Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl
doprovodit jednu zbloudilou. Ona možná v budoucnu splá-
tí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jed-
noho z vás cílí smrt. Je tu ale určitá šance, že půjde o smrt-
nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na

křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se na nějaký čas jeho průvodcem.“

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.“

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu nic neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a usmála se. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje neza-bloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš všem, kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Získané schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.“

Tom ještě ucítil její pohlazení, zatočila se mu hlava, a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde na něj čekali všichni ostatní.

Nový králův mág

Královská družina opouštěla hrad Belistoun a mág spokojeně sledoval, jak skupina mužů na koních zabočila k horským pláním. Král se svým šestnáctiletým synem vyrazil na cestu, která měla z mladíka udělat muže. Starý rituál rodu přikazoval každému dospívajícímu potomkovi prokázat své schopnosti chycením divokého hřebce a jeho zkrocením. Ne nadarmo se zdejší vládci chlubili erbem s hlavou koně. Široko daleko nebylo možné nalézt krásnější stáda koní než zde. Chov ušlechtilých zvířat měl v okolí Belistounu letitou tradici a vyrůstali tu nádherní hřebci a urostlé klisny s něžnými očima.

Následník trůnu musel vlastnoručně chytit divoké zvíře a přijet na něm domů. Nebyla to snadná úloha, Korlin však vyrůstal poblíž koní odmalička a zatím si dokázal poradit se všemi, které poznal. Byl si jistý, že svého koně nejen chytí, ale i zkrotí. Otcovo rozhodnutí, že nastal čas projít zkouškou dospělosti, uvítal hrdě a s radostí. Sestřička Diana ho před odjezdem políbila pro štěstí a matka stěží zadržovala slzy. Jen rodinný mág Artitan králi vzkázal, že se výpravy nezúčastní. Princ byl jeho neobvyklým chová-

ním udiven, ale otec jen mávl rukou a prohlásil, že kouzelník má práci ve městě a na výpravě není jeho přítomnost nutná. Přesto Korlinovi při odjezdu něco chybělo. Bratr Tulian. Byl jediným členem rodiny, který trucoval a nepřišel se rozloučit. U včerejšího oběda převrhl na mága mísu s polévkou a otec mu za to udělil tři dny domácího vězení, což znamenalo, že dnes nemůže staršího bratra vyprovodit ani k nejbližší zatačce. Král neslevil ze svého trestu, ačkoliv se matka za malého prince přimlouvala. Tulian se urazil a zavřel se ve své komnatě ve věži. Nyní sledoval odjezd královské družiny tajně ze svého vysoko položeného okna. Díky té výšce byl jediný, kdo si všiml muže ukrytého ve výklenku na hradbách. To kvůli němu nemůže otce vyprovázet!

Neměl nového mága rád. Nechápal, proč jim ho jejich starý kouzelník Halpersuvian doporučil. Nebyl přece ještě tak starý, aby musel odejít! Tulian k němu velice přilnul a měl Halpersuvianovi za zlé, že touží po odpočinku. Při svém odchodu kouzelník králi slíbil, že na hrad místo něj dorazí velice schopný bojový mág. Prý se blíží čas konfliktů, a on už na velké problémy nemá dost sil. Vzápětí se urychleně sbalil a ani nepočkal na příchod svého nástupce. Škoda! Tulian by se ho býval rád zeptal, čeho si na Artitanovi tolik cení.

Nejmladší princ měl z nového mága husí kůži hned od prvního okamžiku. Nešlo mu do hlavy, že nikdo jiný nevycítil jeho záludnou povahu. Nemohl si pomoci a líčil na mága různé pastičky jako plný nočník za dveřmi, háčky zachycující plášť, bodláky do bot, med na židli a pepřem kořeněné víno. Některé kupodivu fungovaly a přiváděly Artitana do stavu zuřivosti. Jejich neláska byla každopádně vzájemná. Marně mu otec domlouval, aby přestal, pokušení bylo příliš silné. Nepromarnil žádnou příležitost, jak pozlobit důstojného muže, bez ohledu na tresty, které následovaly.

„Je to dobrý člověk,“ zdůrazňoval otec, „vyléčil matčinu klisnu, zachránil matku čtyř dětí, která měla problémy při porodu, a zahnal hladové ptáky z našich sadů. Starý kouzelník udělal dobře, že nám ho doporučil.“

„Je divný,“ nesouhlasil Tulian.

„Samozřejmě. Přece jsme věděli už předem, že to bude muž, co nerad tlachá a uhlazené dvorní mravy jsou mu cizí. Vždyť ani ty nejsi vzorem příjemného, slušně vychovaného prince. Bude nutné ti najmout vychovatele, který by usměrňoval tvé hloupé nápady a smysluplně tě zaměstnal.“

„Doufám, že to nebude nafoukanej starej páprda!“

„A koho by sis představoval ty?“

„Třeba Silmura. Zbytečně se nerozčiluje, jako vychovatel by byl fajn. A naučil by mě bojovat s mečem.“

Král se zasmál: „No jasně. Chápu, že se ti Silmur líbí. Je to příjemný mladík, skvěle si rozumí s koňmi a ještě ti ani jednou za tvé vtípky nenařadil, čemuž se osobně docela divím. S ním ale nepočítej. Jeho otec je nemocný a celý chov koní teď leží právě na Silmurových bedrech. Toho mít nemůžeš. Ale neboj se, až se vrátíme z plání, někoho šikovného ti najdu.“

Tulianovi se vůbec nezamlouvala představa, že nad ním bude bdít vychovatel. Byl zvyklý slídit po celém hradě, prolézat tajné chodby, a když se mu podařilo vybafnout na někoho, kdo to nečekal, královsky se bavil. Na rozdíl od služebných, kterým se jeho škodolibé vtípky už zajídaly. No a co?! Byl přece princ, obletovaný maminkou, bráchou i sestřičkou. Maminku s Dianou měl rád. Jim prováděl neplechy jen zřídka. A Korlina obdivoval. Bratr mu byl ochoten odpovídat na tisíc a jednu otázku, bral ho na vyjíždky a učil ho, jak zacházet s koňmi, jak jim porozumět a na co si dát pozor. Sice i jemu sem tam něco vyvedl, ale Korlin ho obvykle počastoval vyčítavým pohledem beze slov, za což se styděl víc než před otcem.

Ze svého okna ve věži smutně sledoval královskou družinu na koních, dokud mu nezmizela za terénní vlnou. Po ničem netoužil víc než je doprovázet. Antipatie vůči mágo-vi v něm sílila za únosnou hranici. Začal přemýšlet, čím by ho vyvedl z rovnováhy. To, že Artitan obýval místnost nad ním, značně usnadňovalo jeho záměry. Navíc objevil za ohništěm úzkou tajnou chodbičku se schůdky, která poskytovala přístup zadní stěnou do komínu a skrz něj i do všech krbů ve věži. Kdyby se mu podařilo venku nachytat nějaké nepříjemné potvůrky, jako jsou bojovníci mravenci nebo stájo-vé smrdutky, mohlo by to mít zajímavý dopad na protivní-kův duševní klid. Škoda že má zrovna domácí vězení. Snad ho Diana nebo maminka přijdou z jeho samoty vysvobodit.

Bohužel Diana i maminka ho zklamaly. Posílaly za ním služebnictvo s jídlem a nechaly ho celé tři dny, aby se v komnatě užíral nudou. Mnohokrát vyběhl po tajných schůdkách k mágově místnosti, jenže muž tam nikdy nebyl. Tulian aspoň vyčistil úzkou cestu, aby ho později při akci neprozradil nepatřičný zvuk. Sice dokázal chodit tiše, ale smysly bojového mága není radno podceňovat.

Následující den v poledne mu trest skončil. Mrzutě sešel dolů do jídelny.

„Vítejte, veličenstvo, v našich společenských pro-storách,“ smála se Diana jeho podmračenému výrazu. Laškovný pohled překypoval vlídností, ani jí ten smích ne-dokázal mít za zlé. Dlouhé světlé vlasy si dnes svázala ble-děmodrou stuhou a sympatická nepatrně pihovatá tvář na-značovala, že brzo vyroste do krásy. Zatím jí bylo dvanáct a kromě jízdy na koni ovládala vaření, šití, péči o zahradu i několik hudebních nástrojů. Zpívala tak krásně, že se na-večer u zahrady zastavovali lidé a nábožně poslouchali její písně. Byla jen o dva roky starší než on, a přitom se cho-vala téměř dospěle. Neměla ráda akorát psaní a malování.